

ČÁST 2.

Praha, 2030

(O tom, že v kruhu rodinném je lépe než v sebelepší nemocnici)

Tati, měl jsi zástavu srdce, ale už je to naštěstí v pořádku...

UVN Praha, 2. září 2030, 14:00

Konečně. Jako první si té změny na dědečkově tváři všimne vnuk Ríša, třináctiletý výrostek s vlasy na ježka, v tričku s potiskem a roztrhanými džínasy. Roztáhne úsměv od ucha k uchu a ukáže dvě řady bílých zubů.

„Mami, tati, už je vzhůru, dědeček se vzbudil!“

Jeho pronikavý hlas naruší tichou a ponurou atmosféru pokoje a rázem je kolem lůžka živo. Místnost zaplní hlasité zvuky

úlevy a radosti, všichni se sklání nad starým bělovlasým mužem na lůžku, který se nechápavě usmívá a vylekaně tře oči z jednoho na druhého.

„Vítáme tě zpět, tati, už bylo na čase,“ promluví jako první tmavovlasý čtyřicátník a lehce mu stiskne kostnatou a studenou ruku. „Ty jsi nás ale vylekal, to ti řeknu.“

„Richard, kde to jsem? Co se stalo? A co tady všichni děláte?“

Pacientův hlas je slabý a Richard gestem utiší všechny v místnosti, aby bylo rozumět.

„Tati, měl jsi zástavu srdce, ale už je to naštěstí v pořádku,“ vstoupí do hovoru mladá žena v džínsech a mikině, která se natlačí až těsně k lůžku a snaží se najít druhou otcovu ruku, ukrytou někde pod přikrývkou.

„Bětko,“ otočí k ní starý muž hlavu, „jaká zástava, o čem to mluvíš?“

„Nech to na později,“ prohodí k sestře potichu Richard a pak se znovu obrátí k otcově ustarané tváři. „To nic, tati, to nic, už je to pryč. Teď pojedeme všichni domů, tam si odpočineš. Všechno ti povíme pak, na to je dost času.“

Do pokoje vejde ošetřující lékař v doprovodu sestry a tiše, ale rázně všechny vyžene na chodbu. Po necelé půlhodině pak nalezne zbytek rodiny v nemocniční kavárně a seznámí ji se svým verdiktem.

„Tak dobře, na Petrovo naléhání jsem nakonec svolil k jeho převozu do domácí péče, ovšem s podmínkou, že po příštích čtyřicet osm hodin bude pod trvalým dohledem někoho z rodiny. Přijímáte mé podmínky?“

Ta otázka je sice položena neutrálně, ale Alžběta i Richard vyrozumí, že je vlastně mířena na ně, a oba téměř současně přikývnu. Za dalších třicet minut již sedí všichni v taxíku, který se usilovně proplétá přeplněnými ulicemi odpolední Prahy. Hned po příjezdu požádá Petr všechny členy rodiny o možnost se na chvíli vzdálit z jejich středu a uchýlí se do svého apartmánu, který je v těsném sousedství obývacího, což je, se svými více než šedesáti metry čtverečními, největší místnost v domě. Jakmile